

ZAŠTO VOLIM PAPU

MISLI BL. IVANA MERZA

Ivan Merz, maturant 1914. g.

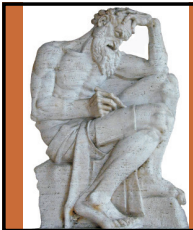
- * 1. U Svetom Ocu Papi pod prilikama čovjeka vidim Boga svoga i Gospoda svoga.
- * 2. Papa je vidljivi i živi Krist na zemlji.
- * 3. Papa mora biti predmet našeg posebnog štovanja i naše ljubavi, dio života naše duše.
- * 4. Zgrada našeg duhovnog života, našeg vjerskog znanja i naših djelatnosti, mora se podići na nepokolebljivoj podlozi istina što ih papinstvo neprevarljivo naučava.
- * 5. Providnost je na goru posadila jedan svjetionik - papinstvo - koje vjekovima svijetli svom zemljom i pomaže razlikovati istinu od zabluda, dobro od zla.
- * 6. Shvatili smo da veličina naroda ovisi o njihovoj vjernosti Papi, kako se oni ravnaju prema zapovijedima i željama Kristova Namjesnika.
- * 7. U uzburkanom moru zabluda i strasti, koje tresu čovječanstvom, Petrova je stolica "sidro nade i luka spasa" u kojoj moramo naći zaklonište ako ne želimo nastradati.
- * 8. Jedna je od bitnih karakteristika svakog rimskog katolika da ljubi svetog Oca Papu i da sve svoje misli i djela ravna prema njegovim odredbama i željama.
- * 9. Ljubav i odanost prema Papi jest od najveće i bitne važnosti za život svakog vjernika, za sav društveni život, za život u obitelji i školi, za tisak i umjetnost, za gospodarski i politički i međunarodni život.
- * 10. Papinstvo je pećina i podloga duhovnom životu svakog vjernika.
- * 11. Papinstvo je podloga i nepomična pećina na kojoj je sazdana sva Crkva.
- * 12. Crkva, koja se uzdiže na papinstvu kao podlozi dobiva od njega svu svoju snagu i čvrstoću.

Zajedno u Kristu

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

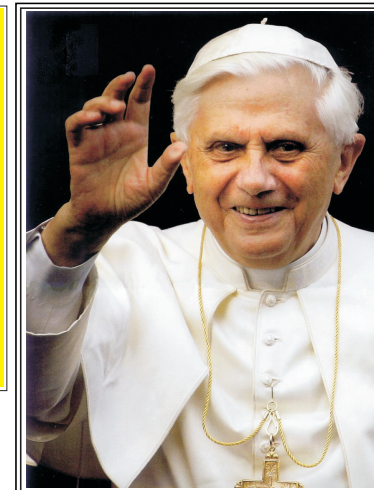

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

VII. VAZM. NEDJ. - 05.VI.2011.

Broj: 23(210)

DANAS JE
PAPA BENEDIKT XVI.
S NAMA U HRVATSKOJ

Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao, jer su tvoji.

Današnje evanđelje
Iv.17, 1-11a

ZAŠTO MOLITI PRIJE JELA?

Može čudno zazvučiti ovo pitanje jer nam se odgovor na njega čini sam po sebi razumljiv i može ga se pretpostaviti: Pa naravno da treba moliti prije jela. Tako smo naučili još kao djeca na vjeronauku i od svojih roditelja. Lijepo je i potrebno zahvaliti se Bogu za dar hrane koju ćemo uživati, pogotovo kad se sjetimo da mnogi u ovom trenutku gladuju. No budući da to više spada u nekakvo lijepo i pristojno vjersko ponašanje, a nije baš nigdje zapisano kao zapovijed, može se na to i zaboraviti; pa 'neće propasti svijet', ako to u praksi i preskačemo. Ne moramo taj propust niti ispovijediti... Takve i slične misli glede te molitve dominiraju u našim glavama - pa pretpostavljam (ne bez razloga) - da nam taj problem i ne zadaje previše brige. Ipak nije to tako važno...; ljepo je, ali nije baš potrebno.

No, je li to baš tako?

Stvar izgleda poprilično drukčije kada se ona pogleda iz jednog drugog kuta, neuobičajenog, jer i nije previše uobičajeno da se trudimo svoje postupke osvjetliti evanđeljem, odnosno Riječju Božjom i razumjeti ih u njezinu svjetlu. Upravo to želimo ovdje pokušati: pogledati u kakvoj su međusobnoj vezi, ili u kakvoj vezi može biti jedna evanđeoska izreka i jedno suvremeno događanje, jedna realnost koja nas prilično smućuje.

Pri kraju evanđelja sv. Marka čitamo ove Isusove riječi: *"A ovi će znakovi pratiti one koji uzvjeruju: u ime će moje izganjati zloduhe, novim će jezicima zboriti, zmije uzimati; i popiju li što smrtonosno, ne, neće im nauditi; na ne-moćnike će ruke polagati, i bit će im dobro."* (Mk 16, 17-18; slične Isusove izjave nalazimo i na drugim mjestima u evanđeljima)

Poznato nam je već iz života prve Crkve da se ovo doista i događalo: izganjanje zloduha, novi jezici, ozdravljanje bolesnika... često se spominju u Djelima apostolskim. Poznat je i onaj dramatičan slučaj kada se sv. Pavlu na Malti uhvatila zmija za ruku, a on ju je jednostavno otesao u vatru koju su maločas prile bili zapalili (usp. Dj 28, 1-6). No, nemamo primjera za onaj dio: **"popiju li što smrtonosno, neće im nauditi"**. To se dakako moglo dogoditi čak i mnogo puta, ali zapisano nije; moglo se dogoditi a da dotični nije nikada postao svjestan da mu je Bog sačuvao život u takvom nekom slučaju...; uostalom takvih intervencija Božjih sigurno ima, ali se možemo pozivati samo na one koje su nam poznate.

Iz povijesti Crkve poznat je i vrlo zanimljiv slučaj sv. Benedikta kojega su raspušteni monasi u jednom samostanu htjeli otrovati dajući mu piti otrovano vino. Spasio ga je čudesni Božji zahvat: na znak križa čaša se razbila u komade i sveti je čovjek bio spašen. U životu sv. Antuna zapisan je sličan slučaj. Sv. Antunu su naime neprijatelji ponudili otrovano vino. On ga je blagoslovio i popio... i nije mu bilo ništa.

Na liniji tog razmišljanja vodi nas korak naprijed riječ crkvenog učitelja sv. Grgura Velikog, pape. Jedna njegova rečenica glasi: Sv. Pismo (Riječ Božja) raste s onima koji je čitaju. (*"Scriptura crescit cum legentibus."*) To znači da životno iskustvo onih koji čitaju Riječ Božju, a koje je zapravo trajni povijesni proces, omogućuje sve bolje razumijeti poruku Riječi Božje i shvatiti kakva je njezina primjena na konkretnu životnu situaciju. Zato u nekim povijesnim razdobljima,

pogotovo onima koja su obilježena velikim tragičnim događanjima Riječ Božja posebno 'legne' kao da je pisana za taj trenutak (što je konačno i istina.)

A sada pogledajmo malo što mi danas jedemo i pijemo. Naše vrijeme se u tom pogledu potpuno razlikuje od svih ranijih vremena. Nikada ljudi hranom nisu bili ugroženi kao što su upravo danas. U našim krajevima bili su ugroženi nestašicom hrane (kao što su to i danas mnogi na svijetu), ali ne hranom kao takvom.

Ovu istinu ne treba nam posebno dokazivati. Mislim da smo je svi dovoljno svjesni.

Što nam se sve servira kao "dodatak" hrani koji će ju "poboljšati", učiniti ukusnijom ili "sačuvati"...; zatim GMO usjevi koji uopće nisu označeni jer su "proglašeni" kao jednako vrijedni čisto prirodnoj hrani itd. Dio, samo dio(!) toga nam je poznat, no ni izdaleka ne znamo kako sve to na nas djeluje. Znamo samo općenito da nas "truje". No, to je još onaj donekle poznati dio ove priče. Što je sve još u igri ne znamo, možemo samo slutiti. Poznato je naime da jedna kompanija može proizvoditi tri kategorije istog proizvoda. Prvu za domaće tržište, drugu za izvoz u druge razvijene zemlje i treću za izvoz u zemlje u razvoju. Ovoj trećoj kategoriji pripada oko 80% proizvoda za ishranu i napitke. Istovremeno znamo da su neki od tih proizvoda inače zabranjeni za distribuciju i prodaju u zemljama članicama Organizacije za ekonomsku suradnju i razvoj.

Da li znate što danas imate na stolu? Općenito uzevši, ako imate kupljene prehrambene proizvode, ne možete znati!

Veliki dio ljudi je danas nužno orijentiran na te kupljene proizvode. Jednim bi se dijelom doduše mogli izvući iz tog smrtonosnog zagrljaja, ali su za to previše komotni, trebalo bi se naime nečega odreći (na pr. Coca-Cole, za koju valjda već svi znaju da je štetna). Takvi se međutim sigurno ne mogu osloniti na Isusovo obećanje dano *"onima koji uzvjeruju"*, jer sami nisu učinili ništa da se zaštite. Bog naime nikada ne želi činiti nešto 'namjesto' nas. On nam je dao razum i ostale sposobnosti, i mi moramo najprije sami učiniti sve što je u našoj moći. Ali oni drugi, koji - nakon što su poduzeli sve što su mogli da se od zla sačuvaju i 'nemaju drugog izlaza' - sigurno mogu računati s Isusovim obećanjem. Dakako, ako su *"uzvjerovali."*

Neminovno je ovdje povući razdjelnicu između "žive vjere" i vjere koja se negdje zapretana nosi u sebi da bi je se pozvalo u pomoć kad zatreba. Svoju vjeru uvijek možemo testirati na evanđelju. Isus je na pr. rekao: "Tražite najprije kraljevstvo Božje, a sve ostalo će vam se dodati". Nije potreban osobiti dar zapažanja da se vidi - na sebi i na drugima - kako se najprije traži sve ostalo, a na kraju - ako ostane vremena - i kraljevstvo Božje. Nema šanse da se čovjek s takvim stavom može sa sigurnošću osloniti na onu Isusovu: **"Ne, neće im nauditi."**

Tu se dotičemo fundamentalne teme vjere koja je 'preduvjet' za sve *"znakovne koji će pratiti one koji uzvjeruju"*. Mi smo se ovdje koncentrirali na jedan. Čini se da njegovu aktualizaciju upravo naše vrijeme osobito priziva.

Nije li ta Isusova riječ i rečena posebno za naše vrijeme?

Mislite li i dalje da molitva prije jela nije "baš potrebna"?

